

Chcela som urobiť radosť starému otcovi

Pre mladú a pracovitú profesorku Mgr. Beátu Michelčíkovú boli začiatky učenia na škole novým dobrodružstvom ,do ktorého sa odhodlane pustila.

Mgr. Beáta Michelčíková je profesorka na Pedagogickej a sociálnej akadémii. Je triedna profesorka III.C a na tej to škole učí nemecký jazyk.

- **Kedy a prečo ste sa rozhodli učiť?**

Moji starí rodičia boli chudobní a veľmi málo vzdelaní, keďže žili v období dvoch svetových vojen a možností navštevovať školu bolo málo. Starého otca posielal učiteľ zo školy domov, že je najmúdrejší z detí a stráca tam čas, kým by mohol pomôcť otcovi na poli. V zime, keď práca na poli nebola, mohol chodiť do školy, ale tiež len jeden deň v týždni, pretože pochádzal z piatich detí, ktoré mali jedny spoločné topánky. Často mi prízvukoval, že sa mám učiť, keď mám tú možnosť, a že raz možno budem aj učiteľkou, čo v jeho ponímaní bolo viac ako olympijský víťaz. Chcela som mu urobiť radosť a vyštudovala som učiteľstvo.

- **Čo vás viedlo k učeniu nemeckého jazyka?**

Po vysokej škole som sa zamestnala v nemeckej firme, kde som celý deň komunikovala vo vysoko odbornej hospodárskej nemčine, ale zdalo sa mi, že

bežný jazyk zabúdam preto som s radosťou ako oddych prijala žiadosť mojej kamarátky, aby som doučovala jej dcéru to, čomu nerozumie v škole na hodinách nemčiny. Po dvoch rokoch sa zo štvorky vypracovala na jednotku, a na každej hodine mi opakovala, že by chcela mať takúto učiteľku v škole. Vzala som to ako výzvu - skúsím to v škole. I keď celkom inak sa pracuje s jedným tichým, pozorným a poznania chtivým dievčaťom doma ako v škole naraz s dvadsiatimi ľuďmi opačných vlastností

- **Prečo ste sa rozhodli učiť práve na PaSA?**

Mala som na výber z troch škôl, na ktoré ma vzali - jednou bola základná škola, kde by som si musela dorobiť štátnicu z angličtiny, pretože ma potrebovali na obidva jazyky, druhou bolo elektrotechnické učilište, kde som predpokladala nízku úroveň jazyka a 300 žiakov- chlapcov, no a treťou bola táto škola, kde som očakávala slušné, inteligentné, tvorivé a šikovné mladé dámy, ktoré raz tiež chcú byť učiteľkami, prípadne niekoľko bezproblémových a dobre vychovaných chlapcov. Preto som prišla učiť práve sem.

- **Spomínate si na vaše začiatky na tejto škole?**

Samozrejme, veď to nebolo tak dávno. Začínala som tu v septembri 2009 spolu s vami. Všetko bolo pre mňa nové, učenie, domáce prípravy, tvorba plánov, testov, skúšanie a hodnotenie žiakov, učebnice, ktoré som nepoznala, práca so zdravotne znevýhodnenými žiakmi, porady, exkurzie. Bol to veľký nápor na čas aj na nervy, a ešte k tomu som po dvoch týždňoch celkom stratila hlas.

- **Ľutujete niekedy, že ste sa dali na cestu učenia?**

Svoje rozhodnutie nefutujem - inak by som odišla pracovať do inej sféry. Ľúto mi je len toho, že učiteľské povolanie je málo cenené (finančne aj morálne), a to nielen vládny inštitúciami, ale najmä žiakmi a ich rodičmi. Ale viem, že to neovplyvním, a tak mi ostáva len vydržať a veriť, že raz sa to zmení k lepšiemu.

Eva Olgyayová, Bratislava